

האיש עם ה"גויאברה"

אחד מן הדברים שמצא מאוד חן בעיני באזור מרכז אמריקה, בו פעלתי שנים רבות, היה הלבוש המיוחד- ה"גויאברה", חולצה מחוץ למכנסיים עם ארבעה כיסים, שמאפשר לי לצאת לרחוב בלי לקחת תיק, כאשר המפתחות, הטלפון הנייד, הפתקים השונים לתזכורת ועוד ועוד דברים אני תוחב בכל כיס בנפרד.

אמנם שושנה העדיפה שאלבש חולצות אחרות אבל אני מוכרח להודות שה"גויאברה" שבתה את ליבי כיון שבקיץ הישראלי זה לבוש די נוח לאקלים שלנו וכך אפשר היה לראות אותי לובש אותן יום-יום, כולל שבת... , כמובן בהתאמת הצבעיים לצבע המכנסיים (דרישת שושנה...). טענתי תמיד שחולצה כזו היא די אוורירית ולכן בעונה זו אפשר היה לציין שאני הוא "האיש עם הגויאברה".

הרי-געש בקוסטה ריקה

כאשר עמדנו לצאת לשליחות הראשונה לקוסטה ריקה נפגשתי עם חברי מתנועתנו "דרור", בנימין אורון, שעבד אז במחלקה לשיתוף פעולה בינלאומי במשרד החוץ, בכדי לקבל תדריך טרם יציאתנו. תוך כדי שיחה הוא, כחבר, הרגיש צורך להדגיש שאחד מהרי הגעש שבקוסטה ריקה, בשם אירזו, התפרץ וגם בעיר הבירה סן חוסה מרגישים זאת, על מנת שנחליט האם לנסוע לשם או לא. האמת שלא נבהלנו. נסענו וגם בקרנו במקום, בימים הראשונים שלנו שם ויכולנו להיווכח שאכן הייתה זו התפרצות רצינית: השדות הקרובים להר הגעש היו מכוסים בלבה אפורה אשר גרמה נזק לחקלאות והאוויר לא היה נקי. התרגלנו למצב ואף המשכנו לבקר במקום, כאשר קבלנו אורחים מהארץ ורצינו להראות להם מה זה הר-געש.

רעידות-אדמה בקוסטה ריקה

בארץ, בעיתונים, תמיד מזהירים אותנו ש"הנה מתקרבת רעידת-אדמה". לפני שנסענו לקוסטה ריקה שמענו ששם אזור של רעידות-אדמה. האמת היא שזו לא אותה הרגשה בין לדעת שזה קיים לבין שנרגיש זאת על בשרנו... ואין אפילו אפשרות שתכין את עצמך לזאת. יש הבדל עצום בין השניים שכאשר האדמה רועדת והכל מסביב מסתובב ... במשך השנים שהיינו שם עברנו מספר חוויות כאלה. הרעידה החזקה ביותר שחווינו שם הייתה בעצמת 7,2 בסולם ריכטר, דרגה די גבוהה. באותו לילה בקרנו אצל חברים ישראלים עם בננו הצעיר ניצן, עינת נשארה בביתנו לבדה וניר בדיוק נהג באוטו ולכן הוא לא הרגיש זאת ורק ראה שאנשים ברחוב מתחילים לרוץ, כנראה בכדי לתפוס מחסה.

הרגשנו שהכל זז, האורות ברחוב כבו ודאגנו לטלפן הביתה לעינת ולדעת מה שלומה. היא הודיעה לנו שהרבה דברים זזו ונפלו על הרצפה. נסענו מיד הביתה ושמחנו שעינת, בת ה-14 בסדר והתנהגה כגיבורה.

פעם אחרת דווקא היינו בבית וכשהייתה רעידת-אדמה רצנו מיד, לעמוד מתחת למשקוף הדלת, כפי שהמליצו לנו אנשי המקום, וראינו שמכוניתנו שהייתה בחניה הפרטית שלנו מתחילה להתנדנד חזק. למרות שידענו שהבית חדש ובנוי היטב, ולמרות שתפסנו מחסה והסיכוי שיקרה לנו אסון הוא קטן יחסית, הרגשנו תמיד שהלב דופק בקצב מהיר ביותר.

התעמלות בוקר

אמנם תמיד אהבתי ספורט (במיוחד כדורגל), לא חשבתי שאהפוך את ההתעמלות להרגל של קבע. מאז פרישתי לגמלאות, התחלתי, כל בוקר, בקומי מהשינה, לעשות מספר תרגילי התעמלות שזכרתי משיעורי בית הספר או מהאמונים בצבא. קבעתי לי זמן התחלתי של 10 דקות יומיות שבמשך הזמן הלכו וגדלו עד שהגיעו ל-40 דקות יומיות. היום, אין לי ספק שהרגל זה תרם לבריאותי הטובה ואני ממשיך באדיקות בכל התרגילים שזכרתי או המצאתי, כל זמן שכוחותיי יאפשרו לי זאת.

תאונות

במשך החיים יש וקורות תאונות לבני-אדם, ועם הזמן גם שוכחים אותן; אבל ישנן גם כאלה שנחרטות בזיכרון למרות שלא חושבים עליהן כל יום ויום. כך, הנני נזכר ב"כמעט תאונה" שקרתה בהיותי במחנה הקיץ של תנועת "דרור" בפטרופוליס אשר בברזיל. בחווה של משפחת צ'פיצקי(שבאדיבותם העמידו עבורנו חווה זו למחנות הקיץ שלנו) הייתה בריכה טבעית בה השתמשנו להפגת החום. לא ידעתי לשחות ועל כן בקשתי ממנולו בוכבינדר(שלימים התברר לי שהוא קרוב משפחה של שושנה) שילווח אותי וישגיח עלי שלא אטבע. שחיתי עד הגדה השנייה (העמוקה) וכשחשבתי שהגעתי אליה הפסקתי לשחות...וטבעתי. מזלי שבוכבינדר ראה, ירד לעומק והוציא אותי משם...

תאונה אחרת, בקבוץ, קרתה כאשר נהגתי בטרקטור (אחרי הסברים קצרים) בחזרה מהעבודה, כאשר הנהג הקבוע עומד לצידי. פתאום הרגשתי שירדנו במורד וכשניסיתי לחזור, התהפכנו כאשר הכנף של הגלגל לוחץ על הפה של חברי (נלסון). הרמתי (אינני יודע איך היה לי כוח כזה) את הכנף והצלתי אותו, למרות שנשארה לו צלקת בשפה.

בהיותנו בשליחות בהונדורס, בשנת 1978, קבלתי לרשותי ג'יפ גדול לעבודה. התחלתי ללמוד נהיגה, בלי שום מידע על תיאוריה. אחרי מספר קטן של שיעורים, יצאתי לדרך...והתנגשתי עם רכב אחר וגרמתי לו שריטות קלות...

בארץ, בעת שנהגתי ברכב, ביום גשם חזק, בהתחלת עונת החורף, כאשר חזרנו בלילה מביקור בביתה של עינת, בסביבות אבן-יהודה, פתאום יצא